మీ రే చె ప్పం డి

నిద్రలో చప్పున మెలకువ వచ్చింది. చుట్టూ చూచాను. చీకటి...భయం వేస్తోంది. "అమ్మా!" అని అమ్మను పిలుద్దా మనిపించింది. అమ్మయ్యో! ఇంకేమైనా వుందా? నిద్ర పాడు చేశానని అమ్మ నాలుగు తంతుంది. "ఏమిట్రా వెధవా, గొడవ?" అంటూ నాన్నకూడా నన్నే కొడతారు. ప్చ్! ఎందుకొచ్చిన గొడవ? కాస్సేపు ఆంజనేయస్వామిని తల్చు కుంటే భయం అదే పోతుందని నిన్న పక్కింటి పిన్నిగారు వాళ్ళబ్బాయికి చెబుతుంటే విన్నాను. అదే మంచిపని.

కాకున్నా, అమ్మకూ, నాన్నకూ నేనంటే ఎందుకో అంత కోపం? ఎందు కేమిటీ? నేను నల్లగా ఉన్నానట. నా పళ్ళు ఎత్తుగా అసహ్యంగా వున్నాయట. నాకు మెల్ల కన్నుట. కోతిలా వుంటానట.

అమ్మ స్నేహితురా లొకావిడ వుంది. పేరు సావిత్రట. ఉట్టి చుప్పనాతి. లేకుంటే ఆవిడ కెందుకో నా వూసు! నే నెలా వుంటే తనకేం? మా ఇంటి కొచ్చినప్పుడల్లా పనిగట్టుక అడుగుతుంది: "ఏమోయ్ కల్యాణీ! నువ్వు తెల్లగా చక్కగా వుంటావు. మీవారూ అందంగా హుందాగా వుంటారు. మీ పిలుగా డేవిటింత అసహ్యంగా వుంటాడూ?" అంటుం దమ్మతో,

చెవులకు చేటల్లా వేలాడుతున్న ఆ లోలక్కులు వూగులాడిస్తూ, నడినెత్తిన శిగతో తల తెగతిప్పుతూ!

తన కొడుకేమో అక్కడికి మహా బాగున్నట్టు! తెల్లగా పిండిబొమ్మల్లే. దొప్పచెవులూ, చట్టిముక్కూ, పిల్లికళ్ళూ, బట్ట తలా వాడూనూ... నేనే అమ్మనయితే ఆమాటే అడిగేద్దును. కాని అమ్మ అలా అనదే!

"ఏమో సావిత్రీ! ఈ కోతివెధవకు ఎవరి పోలి కొచ్చిందో అర్థం కావటంలేదు. మా పుట్టింటివేపు గానీ, మెట్టి నింటివేపుగానీ ఇంత అనాకారపు జీవు లెవ్వరూ లేరు. వీడు పురిట్లో వుండగానే, వీడికి వాంతులు పుట్టాయి; పీడా వదిలి పోతుందనుకున్నాను. ఊహుఁ, రాయిలా వున్నాడు" అంటుం దమ్మ!

అన్నయ్య తెల్లగా వుంటాడు; చెల్లాయి అందంగా వుంటుందట. వాళ్ళిద్దరిలా నేను లేనని అమ్మకూ, నాన్నకూ ఇద్దరికీ కోపమే!

"వీడు నా కొడుకని నలుగురితో ఎలా చెప్పుకోను కల్యాణీ?" అంటారు నాన్న నావేపు చిరాగ్గా చూస్తూ.

ఒకసారేం జరిగిందో తెలుసా?

అన్నయ్య పెన్ను బల్లమీద పెట్టి స్నానాని కెళ్ళాడు. వాడికి మహా బడాయి, తనే గొప్పగా హైస్కూల్లో ఫస్టు ఫారం చదువుతున్నట్టూ, చాలా తెలివిగలవా డయినట్టూను. దానికితోడు అమ్మా నాన్నలు కూడా వాణ్ణి నెత్తి నెక్కించు కుంటారు!

"బంగారు నాయనకు చదువెక్కువయింది. స్కూలు దూరమయింది. అంతదూరం వెళ్ళొచ్చేసరికి అలిసిపోతున్నాడు. రిక్షాఒకటి మాట్లాడుదామండీ!" అంది అమ్మ నాన్నతో.

"వెరీగుడ్, అల్లాగే!" అన్నారు నాన్న.

మరైతే నాబడీ మైలుదూరముంది. నాలుగోక్లాసయితే మాత్రం నాకూ కాళ్ళు నెప్పెట్టడము లేదూ? నేనూ అడిగేశాను, "నాక్కూడా రిక్షా కావాలి" అని.

"కోతివెధవ! నీ కదొక్కటే తక్కువ. బడికి వెళ్ళు కుదురుగా..." అమ్మ వురిమిచూచింది.

"కుళ్ళువెధవ, పక్కవాళ్ళ కేదివుంటే, తనకూ అదే కావాలనే తత్వం..." నాన్న చిరాకు చూస్తుంటే, కొడతారేమోనని భయమేసి లోపలికి పరుగెత్తాను.

నేను కోతివెధవనూ, కుళ్ళువెధవనూనా? అన్నయ్య బంగారు నాయనా? అన్నయ్య స్కూలు అరమైలయితే రిక్షా! నా బడి మైలుదూరముంటే, నేను నడిచే వెళ్ళాలా?

అరె! ఇదేమిటి? పెన్ సంగతి చెబుతూ, మరేదో వాగేస్తున్నాను! ఆఁ! అన్నయ్య పెన్నక్కడ పెట్టివెళ్ళాడా? నే నీ మధ్య ఇంగ్లీషు నేర్చుకుంటున్నాను కదూ? అందుకని నా పేరు ఇంగ్లీషులో వ్రాసుకుందా మనిపించింది. ఎప్పుడొచ్చాడో అన్నయ్య "ఒరేయ్ శీనుగా! నా పెన్నెందుకురా తీశావ్?" అన్నాడు ఇల్లెగిరిపోయేలా.

"ఎమోయ్ తీస్తే? కాస్త నా పేరు రాసుకుని ఇచ్చేస్తా లేరా!" అంటున్నానో లేదో, వీపుమీద ఛెళ్ళున కొట్టాడు. నా చేతిలో పెన్ను కాస్తా దూరాన పోయి పడింది.

"అమ్మోయ్! నాన్నోయ్! నా పెన్ను ముక్క విగ గ్గొట్టేశాడీ శీనుగాడు!" అన్నయ్య కేకలకు అమ్మా, నాన్నా ఇద్దరూ పరుగెత్తుకొచ్చారు.

"గాడిదా! వాడి పెన్నుతో నీ కేం పనొచ్చిందీ? అన్నీ కోతిపనులే!" నా చెవులు ఊడొచ్చేలా మెలితిప్పేశాడు నాన్న. పెద్దగా ఏడ్చాను నొప్పితో!

"అదుగో చేసేపని చేసేసి మళ్ళీ ఏడుస్తాడు కూబివెధవ." అమ్మ నా నెత్తి చిల్లులుపడేలా మొట్టికాయలేస్తోంది.

"ఇంకెప్పుడూ నా పెన్ను తాకవు కదూ?" అన్నయ్య అరుస్తున్నాడు.

"తియ్యనురా!" ఏడుస్తూ చెప్పాను. తలా, చెవ్వూ నొప్పెడుతున్నాయి.

"చాల్లే వెధవపడుపూ నువ్వూ. ఫో అవతలికి!" నాన్న వెళ్ళిపోయారు.

"నీ పెన్నుకు వేరే ముక్క వేయిస్తారులే నాన్నా ఏడవకు." అమ్మ అన్నయ్యను బుజ్జగిస్తోంది.

తమాషాగా లేదూ? ఇన్ని దెబ్బలు తిని నేను ఏడవ కూడదు. పెన్ను తాకితేనే నా కన్ని దెబ్బలు! ఊరికే ఏడు స్తున్న అన్నయ్యను బుజ్జగిస్తున్నది అమ్మ. అసలు అమ్మకూ

నాన్నకూ పక్షపాతం. ఎన్ని తప్పులు అన్నయ్య చేసినా వూరు కుంటారు. చెల్లాయి చేసినా పట్టించుకోరు. పైగా ఒక్కోసారి వాళ్ళిద్దరి తప్పులకూ నన్ను తంతారుకూడా. అందుకే చెల్లాయి క్కూడా నేనంటే అలుసే! అది ఆటకు రమ్మంటే వెళ్ళాలి; వద్దంటే వూరుకోవాలి. లేకుంటే "అమ్మా, నాన్నలకు చెబ్తా రోయ్!" అంటుంది.

"చిన్న పిల్లని ఏడిపిస్తున్నావా?" అని నా ఒళ్ళు విర గ్గొడతారు వాళ్ళు. అందుకని చచ్చినట్టు వింటాను.

అమ్మకు నేనొక్కణ్ణీ బరువయ్యానుట! అందుకని అమ్మమ్మగారి వూరు పంపించింది నన్ను. వాళ్ళూ అంతే. పిన్నీ, మామయ్యా, అమ్మమ్మా, అత్తయ్యా అందరూ నన్ను కొట్టడమే. అసలు 'శీను' అనే పేరు పోయి కోతివెధవా, కొండముచ్చు వెధవా అనే పేర్లు స్థిరపడిపోయాయి. పిన్ని పిల్లలూ, మామయ్య పిల్లలూ అందంగా వుంటారుట...అందరూ కలిసి నన్నే వెక్కిరిస్తారు. ఏ పిల్లలు తప్పుచేసినా నన్నే కొడ తారు. అదేమంటే "ఇందుకేరా వెధవా! నిన్ను మీ అమ్మ ఇక్కడికి నెట్టిందీ!" అంటారు. నాలుగు నెలలు తిరక్కముందే మళ్ళీ పంపిచేశారు అమ్మమ్మా వాళ్ళు నన్ను.

ఇక అమ్మా నాన్నలకు మళ్ళీ నన్నుగురించి సమస్య తయారైందిట. అదేదో అనాథ పిల్లల శరణాలయమట అందులో నన్ను చేర్చాలనుకున్నారు. ఒకరోజు...అమ్మ స్నేహితురా లెవరో ఒకావిడ... పేరు పార్వతట—ఆ శరణాలయంలో వుంటే, ఆవిడతో మాట్లాడాలని చెప్పిపంపింది అమ్మ. సాయం త్రం ఆవిడే వచ్చింది.

"ప్రతి ఒక్కరూ ఈ వెధవను చూచి 'ఇలాటి కురూపి ఎలా పుట్టాడ'ని అడుగుతూంటే తల కొట్టేసుకోవా లనిపిస్తోంది, పార్వతీ! నువ్వెలాగూ చిల్డ్రెన్స్ వార్డులోనే వుంటావుగా... వీణ్ణి అక్కడే పారేస్తాం...మీ శరణాలయం కోరినంత డబ్బూ చెల్లిస్తాం..." అమ్మ అలా చెప్పిందోలేదో పార్వతి అడ్డొచ్చింది.

"కల్యాణీ! తల్లిగా నీ వనవలసిన మాటేనా ఇది? తలి దండ్రులిద్దరూ బ్రతికుండి, ధర్మబద్ధంగా మీ ఇద్దరికీ జన్మించిన మీ బిడ్డకు...రూపం తక్కువని...అనాథ శిశు శరణాలయంలో పారేస్తారా? ఏ జన్మలో చేసిన పాపంవల్లో, నిశ్చింతగా తల్లి దండ్రుల వడిలో తలదాచుకోవలసిన బిడ్డలు, ఆ అనురాగానికి దూరమై, మా సంస్థలో పనిమనుషులు మొదలుకొని, మేనేజరు వరకూ అందరిచేతా, దెబ్బలతో, చివాట్లతో, జీవచ్ఛవాల్లా బ్రతుకుతున్నారు. ఆ ఘోష చూళ్ళేక నేనూ త్వరలోనే రాజీ నామా ఇచ్చేద్దామనుకుంటున్నాను. అలాటిది ఆ నరకంలోకి వీణ్ణి తోసేస్తావా?" అన్నది పార్వతి.

అమ్మ కోపం వచ్చింది.

"చాల్లేవే మహా చెప్పొచ్చావ్ నీతులు. నీకే ఇలాటి పిల్లాడు వుండివుంటే తెలిసేది..." అంది.

"ఇలాటి కురూపేకాదు. అవయవ లోపా లున్న అవిటి వాడేనా సరే. నేను ద్వేషించను. మనమే జన్మ ఇచ్చిన మన బిడ్డే మనకు కంటకమూ బరువూ అయితే, ప్రపంచాని కంతటికీ వాడు బరువే అవుతాడు..." అన్నది పార్వతి.

"కురూపే కాదు పార్వతీ...కుళ్ళుగూడాను వీడికి..."

"కల్యాణీ! పసిపిల్లల హృదయాలు గులాబి పూలకంటే సున్నితమైనవి...మిగతా బిడ్డల్లోనొకమాదిరిగా, వీణ్ణొక రకంగా చూస్తారు, మీ దంపతులు...కాదనకు. లేకుంటే ఏ విష యంలో నయినా ఆ పిల్లలిద్దరూ నీకు భారంగా తోచలేదేం? మీ ప్రవర్తనవల్లే వాడిలో మార్పు వచ్చింది. లోలోపలే కుమిలి కుమిలి వాడికి మీమీదే కాకుండా, వాడి అన్న, చెల్లెలిమీద కూడా ద్వేషం ఏర్పడి వుండొచ్చు...అది వాడి తప్పుకాదు..."

పార్వతమ్మ వెళ్ళిపోయింది...కానీ అమ్మ కావిడ మాటలు నచ్చలేదల్లేవుంది; "పనిగట్టుక వచ్చింది నాకు బోధిం చటానిగ్గాబోలు...' అని చిరాకుపడింది కూడా.

అన్నీ వింటూంటే, చూస్తూంటే...ఎదురింటి తాతయ్యగా రొకసారి వాళ్ళ మనవడికి కథ చెబుతుంటే విన్నాను...అది జ్ఞాపకం వస్తోంది. ఆ కథేమిటంటే పూర్వం ఒక ముని యాగం చేస్తూ, బలికోసం ఎవరైనా బ్రహ్మచారిని పట్టుకురమ్మని శిష్యు లను పంపించాడట (అప్పుడు మనుష్యుల్ని యాగాలలో బలి ఇచ్చేవారటలే). అడవి మార్గాన ఒక బ్రాహ్మణ దంపతులు తమ ముగ్గురు కొడుకులతో వస్తూండటం శిష్యులు చూచారు. చాలా డబ్బు ఇస్తామనేసరికి ఆ దంపతులు, ఆశపడి, ఒక బిడ్డను బలికి ఇవ్వటానికి ఒప్పుకున్నారు. "నాకు పెద్దవాడంటే వల్ల మాలిన ప్రేమ; వాణ్ణి ఇవ్వను" అన్నాడు తండ్రి. "చిన్న పిల్లవాడు లేంది నేను బ్రతకలేను." అన్నది తల్లి. ఇద్దరూ కలిసి మధ్యవాడయిన రెండవవాణ్ణి (వాడి పేరేమిటి? ఆ! గుర్తొ చ్చింది-శునస్సేపుడు) బలికి తీసికెళ్ళమని ఇచ్చారట...

అలా వుంది నా కథ !

నేను అమ్మకు పనికిరాను. నాన్నకు పనికిరాను. ఇద్దరూ నన్ను అసహ్యించుకుంటారు. కొడతారు. తిడతారు. అదిచూచి అందరూ నన్ను వెక్కిరిస్తారు.

మా అమ్మా, నాన్నా యిలాగు అంటారంటే మీరు నమ్మటం లేదు కదూ ?

నే చెప్పేదంతా నిజం. మీరు నమ్మండి మానండి. నిజంగా నిజం.

అయితే ఎవరికీ పనికిరాని నేను ఇలా పడవాల్సిందేనా ? అందరిచేతా దెబ్బలు తినాల్సిందేనా ?

నేను నల్లగా, నా పళ్లు ఎత్తుగా, నా కళ్లు మెల్లగా, నేను అసహ్యంగా వుండటం నా తప్పా ? మీరే చెప్పండి !